

Király Farkas  
KÖDRE VÁR/EGYÜTT  
(a *Zöld férfi* ciklusból)

A ködöt várom. A fehér leplet,  
amely beterít erdőt, tavat, házat –  
s téged meg engem is.  
Az éj sötétje nem eléggé sűrű ahhoz,  
hogy ne akarjalak felfalni szememmel.  
Csak világot bizonytalanul betakaró  
tejlég hitethetné el velem,  
hogy hiába próbállak meglátni.

Bordáim közé könnyökölnek a mindennapok,  
megannyi semmi, kicsinység, kicsinyesség,  
számoknak magyarázom, hogy nem léteznek,  
agyam sugárzik, fejem csillog az éjben,  
lézerfegyver leszek maholnap,  
bolygókat lövetnek szét velem  
hétköznapi hőseink, hőseitek, hőseik.

Van egy tüköröm, melyet sosem mutattam neked.  
Órzi minden nevetésed és mosolyod.  
Ha belenézek, látlak, úgy, ahogy szeretlek.  
Ahogy szeretnéd.  
Hallom széteső ágyak nyikorgását,  
darabjaira hulló zuhanyzók nyöszörgését.  
Érzem a törölközőt, amint hátamat szárítja,  
ahogy verejtékem felitatod gondos szeretetben.

A köd érdekel most, meg az,  
hogy mit adhatnék neked,  
mit küldhetnék a távolba  
egy frissen kitalált hullámhosszon,

szűz frekvencián,  
érintetlen éteri sávon,  
melyet eddig senki nem használt.

Ujjam begyét Vénusz-dombodra?  
Tarkódba harapó fogaim?  
Mellbimbóid szívó ajkaim?  
Csiklód körül köröző nyelvem?

Aludj, édes szerelmem, álmodd az igazak álmát.  
Nem lesz köd, nem lesz lepel, ma nem.  
Az ég sem nyílik meg, nem hull rám  
tüzes eső, sem manna, sem egyéb.  
Megszámolom a szoba sarkait.  
Mindegyikből te integetsz.

Este a park fái útra kelnek.  
Átszelik a távolságot,  
ahogyan csak ők képesek.  
Belesnek álmainkba,  
velünk emelkednek, zuhannak,  
kapaszzkodnak bútorok nyikorgásába,  
fogak csikordulásába,  
szempillák ölelkezésébe,  
lábujjak összefonódásába,  
nyelvek táncába,  
ölelkezés ráncába,  
tanulnak  
robbanást és roppanást,  
sosem hallott riadást és rianást.

Van egy tükröm, amit nem mutattam neked.  
Belenézek, és szeretlek.